Richtlijnadaptatie: Laboratoriumtests bij Seksueel Overdraagbare aandoeningen.

Haio: Thiele Niklas , U.A.
Promotor: VAN ROYEN Paul , U.A.
Praktijkopleider: HAAZEN Erik , LEMOYNE Sabine , Vandeplas Maarten

Context: De Domus Medica-richtlijn “Aanvraag van laboratoriumtests door huisartsen” dateert van 2012 en beoogt rationeel gebruik van laboratoriumonderzoek in de eerste lijn. Een onderdeel van deze richtlijn zijn aanbevelingen rond screening en diagnostiek van seksueel overdraagbare infecties (SOI’s). Sinds de publicatie van deze richtlijn is het diagnostisch landschap aanzienlijk geëvolueerd met nieuwe testmogelijkheden, veranderingen in de epidemiologie van SOI’s, beter inzicht in complicaties en het natuurlijk verloop van een aantal SOI’s en is er toenemende aandacht voor antibioticaresistentie. Een actualisering van de richtlijn, specifiek voor het luik seksueel overdraagbare infecties, drong zich dan ook op.

Onderzoeksvraag: Deze masterthesis had tot doel de bestaande aanbevelingen rond screening, diagnostiek en opvolging van SOI in de eerstelijnszorg te herzien. Deze thesis werd uitgevoerd in opdracht van WOREL, in het kader van de herziening van de volledige richtlijn “Aanvraag van laboratoriumtests door huisartsen”.

Methode: De ADAPTE-methodologie werd gebruikt voor het maken van aanbeveling voor de volgende klinische vragen: (1) wie te screenen op welke SOI, (2) welke laboratoriumtesten zijn aangewezen voor screening en diagnostiek, en (3) wanneer is hertesten na behandeling geïndiceerd. Relevante (inter)nationale richtlijnen werden systematisch opgespoord en methodologisch beoordeeld met AGREE II. Aanbevelingen werden geëxtraheerd, nagekeken op consistentie met het onderliggende wetenschappelijke bewijs en getoetst aan toepasbaarheid binnen de Belgische eerstelijnscontext. Aanvullend werd een de novo literatuursynthese uitgevoerd om recenter wetenschappelijk bewijs te integreren en hiaten in de bestaande richtlijnen in te vullen. Vervolgens werd door de richtlijnontwikkelingsgroep de GRADE-methodologie gevolgd om het wetenschappelijk bewijs te vertalen naar nieuwe aanbevelingen. Voor de implementatie van de richtlijn werd ook gewerkt aan de ontwikkeling van een steekkaart. Deze werd ontwikkeld door de beide HAIO’s onder supervisie van WOREL in nauwe samenwerking met Domus Medica. De eerste versie van deze steekkaart werd voorgelegd aan collega HAIO’s en huisartsen voor peerfeedback door middel van een gestandaardiseerd feedbackformulier waarop de steekkaart werd herwerkt.

Resultaten: De richtlijnen van WOREL, KCE en NHG vormden de basis van deze herziening. De aanbevelingen in deze richtlijnen over indicaties voor testing en gebruikte diagnostische methoden waren grotendeels uniform, al bleek de onderliggende evidentie vaak beperkt of gebaseerd op expertconsensus. De meer recente literatuur die werd geïdentificeerd kon deze aanbevelingen grotendeels onderbouwen en aanpassen waar nodig. Concrete nieuwe aanbevelingen en praktijkadviezen werden opgesteld. Een initiële versie van de steekkaart werd opgesteld in samenwerking met Domus Medica en voorgelegd voor peerfeedback. O.b.v. de resultaten hiervan kon een finale versie van de steekkaart ontwikkeld worden dewelke werd doorgestuurd naar de redactie van Domus Medica.

Conclusie: Deze thesis realiseerde het actualiseren en opstellen van evidence-based aanbevelingen voor de diagnostiek en opvolging van SOI in de eerste lijn, met aandacht voor

klinische toepasbaarheid.